

Наши поносни дани

аутор: Милан Богојевић
петак, 26 фебруар 2016 20:54

Након славних победа српске војске на Церу и Колубари 1914 године до тада мала и непозната Србија прочула се по читавом свету. Наши преци гинули су храбро са именом своје земље на уснама. Честитошћу и поносом исткали су ореол славе којим се Србија имала заштитити и дичити.

О томе какви су Срби били војници и пре свега људи по мени можда најбоље осликава апел за помоћ српској војсци једног католичког свештеника. Апел је упућен албанском становништву током повлачења српске војске преко Албаније и у њему стоји:

„Сваки би народ зверски кидисао на наш хлеб, без икаквих обзира. Једини народ који је прави такав пример у историји дао, да је пристао пре да умре, неголи да туђу имовину дира, јесте српски народ. Такав честит народ заслужује да му се изађе у сусрет. Позивам вас у име Исуса Христа да испуните своју хришћанску дужност...“

Величину српског народа препознају у тешким временима и друге земље. На иницијативу министра просвете и уметности Републике Француске у свим француским школама, од основних до универзитета, 26. марта 1915. године је одржан "Српски школски дан".

Тада су француски учитељи и професори испричали историју Србије својим ђацима и сакупљали дарове за српску ратну сиротињу.

Тог дана неколико милиона француских ученика имало је прилику да се упозна са Србијом и српским народом, од скромних сеоских школа, па до Сорбоне.

Наши поносни дани

аутор: Милан Богојевић
петак, 26 фебруар 2016 20:54

Пре саме прославе, на париској Сорбони, професор др Рудолф Арчибалд Рајс, одржао је предавање о зверствима које су починиле аустроугарске трупе у Србији 1914. године.

Можда најимпресивнији део прославе и признања српском народу био је задатак који су имали да обаве најмлађи учесници прославе. Наиме, они су имали да испишу шест пута најбољим рукописом овај текст:

"Част и слава храбром српском народу, нашем пријатељу и нашем савезнику".

Интересантна је и порука председника САД Вудрова Вилсона од 28 јула 1918. године. Коју је упутио америчком народу и која је прочитана широм земље а објављена, буквално, у свим већим листовима. Том приликом је истакнута и српска застава над Белом кућом и свим јавним зградама главнога града.

Порука председника Америке у целости гласи:

У недељу 28. овог месеца пада четврта годишњица од дана када је дивни народ српски, пре него да се изложи лукавом и недостојном прогону припремљеног непријатеља, објавом рата од стране Аустро-Угарске, био позван да брани своју земљу и своја огњишта од стране непријатеља решеног да га уништи. Племенито је тај народ одговорио. Тако чврсто и храбро одупрли су се они војним снагама земље десет пута већим од њиховог становништва и војне моћи, и тек кад су три пута протерали Аустријанце и након што су Немачка и Бугарска притекле у помоћ Аустрији, били су приморани да се повуку преко Албаније. И пошто је њихова земља била опустошена и њихови домови разорени, дух српског народа није био скршен. Премда надјачани већом силом, њихова љубав према слободи остала је неумањена. Брутална сила је оставила нетакнутом њихову чврсту одлучност да жртвују све за слободу и независност.

Прикладно је да се народ Сједињених Америчких Држава, привржен очигледној истини да је право народа свих држава, малих или великих, да живе својим сопственим животом и да бирају свој сопствени облик владавине, присети начела за која се Србија витешки борила и пропатила – оних истих начела за која се залажу и Сједињене Државе – и да се поводом ове годишњице пројави, на одговарајући начин, њихово ратно суделовање са овим угњетаваним народом који се тако херојски одупро циљевима

Наши поносни дани

аутор: Милан Богојевић
петак, 26 фебруар 2016 20:54

германских народа да овладају светом. Истовремено, не бисмо смели заборавити ни истородне народе велике словенске расе – Пољаке, Чехе и Југословене, који, сада под владавином туђинаца, чезну за независношћу и националним јединством.

Ово се не може обележити на прикладнији начин до у црквама. И, зато, позивам народе Сједињених Америчких Држава, свих вера и вероисповести, да се окупе на својим месним богослужењима, у недељу 28. јула, у циљу давања израза своје подршке са овим подјармљеним народом и њиховим угњетаваним и подјармљеним рођацима у другим земљама, и да призову благослове Свемогућег бога на њих и на ствар за коју су се залагали.

Оваквих и сличних почести било је како у ратним годинама, тако и након Великог рата. Остале су записане и мисли неких од најзначајних људи двадесетог века који су говорили о херојству Срба и исто тако исказали велико поштовање и почаст српском народу. Споменућу тек неке од њих.

Маршал Франше д Епере: „Окупљени око свог краља и заставе за слободу земље; ти сељаци, без напора, претворили су се у војнике најхрабрије, најистрајније, најбоље од свих“

Цар Виљем II: Штета што тај мали народ није мој савезник.

Норвешки пуковник Карстен Ангел, учесник напада на Србију у I светском рату:

„Дошли смо са мало поштовања за њих, а враћамо се пуни дивљења. Видели смо народ миран, самопоуздан, родољубив. Нашли смо најбоље војнике на свету, храбре, послушне, трезвене, издржљиве, вољне да жртвују живот за земљу и националну идеју“.

Винстон Черчил, министар британске морнарице: „Што се тиче Србије она се заиста борила очајнички и славно, са страшним последицама по себе...“

Наши поносни дани

аутор: Милан Богојевић
петак, 26 фебруар 2016 20:54

Роберт Лесинг, министар спољних послова САД: „Кад се буде писала историја овог рата њен најславнији одељак носиће назив Србија. Српска војска је учинила чуда од јунаштва, а српски народ претрпео је нечувене муке и такво пожртвовање и храброст не могу проћи незапажено – они се морају наградити.”

Ово поштовање и част су наши преци скупо платили. Преко милион Срба је погинуло у Првом светском рату. Нема Србина у свету који не би могао да је он изгубио неког свог у том рату. Говоре данас о њиховој храбрости спомен обележја на Кајмакчалану, Зејтилнику, Церу...широм Србије, Европе и света.

Речитија су од сваке речи и сваког језика. Она причају много јасније, реалније и живописније. Требао би сваки Србин да има ту слику у глави. Она ће га научити какав треба да буде и шта треба да чини у славу Божју, у част својих предака и за спасење свога народа, своје деце и своје државе.